

Paciencia Melgar: "L'ebola és la guerra sense armes que arrasa la vida de la gent"

Dg, 22/02/2015 per Catalunya Religió

(Glòria Barrete -CR) "Les seves ferides ens han curat, us sona aquesta afirmació?", pregunta **Lluís Serra**, marista i secretari de la Unió de Religiosos de Catalunya, presentant a **Paciencia Melgar**, monja missionera de la Immaculada Concepció i supervivent de l'ebola. "És molt adient aquesta frase durant la Quaresma i més encara per referir-me a ella, a la Paciència, una dona que ens està curant amb els seus actes i amb la donació de la seva sang", afegeix. Melgar ha estat durant tota la setmana en [diversos actes de sensibilització](#) a escoles, i va oferir aquest dijous una xerrada a la llibreria Claret, organitzada per la [Fundació Claret](#).

Impacta conèixer i escoltar de prop la Paciència, una dona que va aparèixer als mitjans de comunicació com "un miracle de l'ebola". És menuda, amb una veu clara i pausada, parla sense presses i amb força sobre la realitat de Libèria i l'horror que ha suposat i suposa encara l'ebola, "perquè hem de recordar que l'epidèmia encara no ha finalitzat", recorda **Javier Martí**, tècnic de la [ONGD Signos Solidarios](#), la fundació de la congregació de les Missioneres de la Immaculada Concepció. L'ebola va fer que la mirada dels mitjans de comunicació es posés també sobre la tasca altruista dels missioners que estaven al costat dels malalts, però cal recordar, afirma Martí, que "les germanes no porten des d'ahir al país, sinó que hi estan des de 1967".

Una vocació religiosa incipient

Paciencia Melgar és una d'aquestes germanes; una d'aquestes persones que han destinat la seva vida, de forma radical, a pensar i servir als altres. D'origen guineà, va néixer fa 48 anys a una família humil, catòlica; "s'ha de resar el rosari totes les nits", recorda que deien els seus pares. Família nombrosa, de 12 fills, ella va néixer junt amb dos germans més -trigèmins-. Amb dotze anys es traslladen a Malawo, la capital, on ella coneix a les germanes Missioneres de la Immaculada Concepció -les MIC-. Abans recorda que havia conegut dos sacerdots que venien al poble durant l'estiu, "em cridava l'atenció que vinguessin gratuïtament, de lluny, per donar-nos classe". Va ser en aquella època on la Paciència diu un dia a classe "jo vull ser religiosa". A casa arriba la notícia i els seus pares no pregunten res, no els hi cal, només li diuen: "et recolzarem i ajudarem en tot".

Després de tres anys al convent de les germanes, va fer infermeria, "a mi m'agrada ajudar a la gent més dèbil", assegura. El 2000 arriba a Espanya per fer els vots perpetus; el 2003 la destinen a Libèria, a l'hospital.

L'ebola trunca la vida a Libèria

"Em vaig trobar un caos", relata Melgar. "Un país que acabava de passar una guerra civil, en un moment on la gent estava cicatritzen ferides, físiques i

psicològiques". "Abans de posar-se el país en peu, va tornar la guerra, aquest cop sense armes, l'ebola, que ha arrasat la vida de la gent". És en aquest context, on les MIC treballen colze a colze amb els germans hospitalaris de Sant Joan de Déu: "portem tota la vida treballant plegats, érem dues comunitats però com si fóssim una, on el centre sempre era el malalt", explica la missionera.

Al març de 2014 ja es parlava a Conakry d'ebola, "ja hi havia a l'hospital comentaris entre els treballadors". Al març mor la mare de la Paciència, però a l'estar sola a la comunitat ella no pot anar amb la seva família. A l'abril hi va, i torna a Libèria al juny. "Ja hi havia caos", comenta Paciència, "sabíem que tard o d'hora l'ebola arribaria". Va arribar un primer cas, un segon... les infermeres no volien tocar els pacients. "El **germà Patrick** -de Sant Joan de Déu- li va prendre el pols al malalt". El pacient va morir al dia següent, i el germà Patrick va emmalaltir". L'anaven cuidant entre tots: la germana Paciència, el **germà Miguel**, la **germana Chantal**..., però el germà no millorava i va morir. "Vam anar emmalaltint també nosaltres: Chantal, Miguel, jo..."

Internament al centre d'aïllament

Sanitat els fa les proves de l'ebola i donen positiu. "Van passar els dies i ens vam quedar sols". "Un dels dies, em vaig trobar a la germana Chantal morta a la seva habitació", explica Melgar. És quan a la **germana Helena** i a ella les porten al centre d'aïllament: "vam estar 21 dies allà, amb moltíssimes dificultats". En una habitació amb 30 malalts infectats més, sense poder caminar, sentint crits de dolor, de molt dolor, plors, cadàvers que anaven passant... "Germana, vull morir", va dir la germana Helena a la germana Paciència. No aguantava més.

Arriba el moment de donar-li el alta a la germana Paciència, ja tenia menys febre. "Jo no volia marxar, em quedo aquí amb la meva germana", va dir als metges. "M'ho van repetir cada dia, que marxés, fins que es van cansar". No sap com es va curar, afirma, "només menjava mandarines, que era l'únic que acceptava el nostre cos".

La germana Paciència relata aquest horror amb tranquil·litat, i això fa posar els pèls de punta. Tanta mort, tant dolor, no li resten l'agraïment i les ganes de vida, al contrari. "Després de l'aïllament la diòcesi es va bolcar amb nosaltres, el bisbe es va comportar com un veritable pastor", afirma Melgar. "Les germanes de la nostra congregació ens trucaven quasi cada dia; hem sentit la seva presència allà".

"Arriba el moment de venir cap a Espanya per ajudar al **germà Manuel**, i aquí ens hem quedat". Ara visita escoles, parròquies, centres, per sensibilitzar de la tasca missionera i de tot el que encara queda per fer. Què extreure de positiu de l'experiència traumàtica viscuda? Paciència afirma que "poder ajudar a la gent a través de la donació de sang i plasma". "Em sento feliç ajudant als altres", crec que "Déu té encara una altra missió per a mi".